Vahva siil.

Mäenõlvakul, põõsaste vahel kasvab haruldaselt palju maasikaid. Küll lapsed rõõmustasid, kui nad selle hea koha üles leidsid. Nad korjasid endile igaüks suure hulga marju. Päike hakkas juba looja minema, aga lapsed jõudsid vaevalt alumise jao mäeküljest läbi korjata. „Tuleme homme jälle siia," harutasid nad omakeskis, „siis läheme ülespoole ja korjame kõik marjad ära!"

Seal üleval aga elab kihvtine uss—rästik. Teda on küll kerge ta vasekarva kehast ja piki selga minevast sakilisest mustast vöödist ära tunda, aga lapsed ei pane ehk kogemata teda tähele, lähevad talle liiga lähedale ja uss võib neid nõelata. Rästiku nõelamine võib aga surma tuua. Kes kaitseb selle eest lapsi?

Noores tammevõsas põõsa all on vana känd, mille sisse on aja jooksul tekkinud väike õõnsus. See on sambla ja kuivade heintega seest ilusasti ära vooderdatud. Siin on siili magadisvoodi. Ta tõmbab enese kerra ja magab siin terve päev. Et kondid pikast magamisest kangeks jäävad, siis keerab ta ennast tihti ühelt küljelt teisele; selle juures jäävad heinakõrred ja samblatordid ta teravate nõelte otsa ripnema. Õhtul, kui lapsed koju magama lähevad, ärkab siil unest, haigutab ja ringutab ning astub siis toast välja. Kui kentsakas ta on! Ümmargune kerataoline keha on tal üleni tuhandete teravate okastega kaetud, mille keskelt ainult ta pika koonu taoline nina ühes pisikese peaga uudishimulikult ja truusüdame-